

Natur- och kulturvandring t.or. Vattunöden

Visst kan novembervädret vara skiftande och så var det också denna dag. När vi träffades vid Smultronställets närköp var det tämligen mycket vind men efter att ha passerat Broby backar på vår vandring mot Vattunöden var det nog ganska nära storm och vi hade vinden emot oss. Alla de 23 SPFare som kom för att vandra hade bara ett mål i sikte – 11-kaffet!

Väl inne i skogen mellan Skörby och Lastberget blev det tack och lov betydligt lugnare.

Traditionen bjuder på att vi under vår sista vandring under året skall få något varmt innombords och så blev det även i år. Elisabeth och Royne hittade vi i ”färtältet” vid Vattunöden där de bjöd på varm glögg och pepparkakor.

Värmda till kropp och själ fortsatte vi mot kaffet men vad hittade vi skogen? Joachim och Annagreta mötte oss och Joachim berättade om torpet vid Vattunöden, dess första boende med 11 barn i ett rum och kök samt den märkliga damen som byggde ut torpet och bodde där tills hon donerade huset till Biskops-Arnö. Numera ägs tydligen allt av Håbo kommun.

Joachim berättade också om tillkomsten av naturreservatet. Vi är definitivt tacksamma för att det finns för vårt friluftsliv som blivit så betydande i dessa Corona-tider. Naturskolan i Håbo huserar också i utkanten av naturreservatet.

Sedan var det dags för vårt medhavda. I inbjudan stod det att vi skulle grilla våra egna korvar men vi hade insett att det skulle bli altför trångt runt grillen med tanke på FHMs restriktioner. Eget kaffe med smörgås gällde! Lugnet vi hade haft runt glöggan utbyttes mot starka vindar när vi kom ned till grillplatsen. Alla sökte skydd för vinden och det blev trots allt en mysig lunch.

Kollade Ekolsundsviken men inga vita gäss trots blåsten!

Efter lunchen tog vi stigen förbi den gamla eken som fortfarande står kvar och några damer var tvungna att kolla hur många som ryms inne i stammen. Stigen leder ned till Naturskolans område och vi mötte ett tjugotal barn med sina lärare. Vi blev inbjudna till kaffe men tacka nej eftersom vi redan intagit vår lunch.

Plötsigt kom regnet från de mörka molnen vi sett ett tag. Snacka om att vi blev blöta.

Det var inget som bekymrade barnen utan de sprang ned till hagen för att mata fåren!

Nu togs det långa steget först och snart var vi åter inne i skogen mot Skörby.

Regnet fortsatte men vi gjorde ett stopp på vägens högsta topp där Ann-Christin Edin läst en mycket fin dikt riktad till de som arrangerar dessa vandringar.

Väl framme vid Smultronstället kunde vi notera att dagens vandring var hela 12 km, nog årets längsta men i stort sett bara på ”plattan” bortsett från backen vid grillplatsen.

Håll ögonen öppna för snart kommer en annons om vintern och vårens natur- och kulturvandringar.

Elisabeth Andersson, Kent Magnusson och Rolf Adolfsson (vissa foton)